

Ölüm

Patron ister, devlet onaylar, çocuk ölür Ölmeye değil, okumaya geldik

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Meclisi'nin yayımladığı rapora göre mevcut iktidar döneminde en az 907 çocuk işçi hayatını kaybetti.

Yaşam hakkı elinden alınan ve ölüme mahkûm edilen çocukların isimlerini zikretmeden sayısal bir veri kullanarak giriş yapmak, vicdanen içimize sinmese de zaman zaman unutulmuş hatta yok sayılan bu trajik gerçeklikle yüzleşmeyi hedefliyoruz. Geçtiğimiz günlerde Tekirdağ'da çalıştığı tuğla fabrikasında gece vardiyasına kalan 16 yaşındaki çocuk işçi Mustafa Eti, soğuktan korunmak amacıyla yaktığı ateşi güçlendirmeye çalışırken meydana gelen patlama sonucunda ağır yanıklarla hastaneye kaldırıldı.

On günlük bir mücadelenin ardından yaşamını yitirdi. Yine yakın zamanda Aksaray'da çalıştığı mobilya atölyesinde üzerine kereste düşen 16 yaşındaki Ruhi Can Çıracı hayatını kaybetti. İş kazalarında yitirdiğimiz çocuklar, Mesleki Eğitim Merkezi (MESEM) programını da sorgulamaya açıyor. Lise çağındaki başvurabildiği program ile çıraklık, örgün ve zorunlu eğitim kapsamına alındı. İşletmelerin çırak

ihtiyacının karşılanması ve mesleği deneyimleyerek sahada öğrenmenin amaçlandığı belirtilse de program, çocukların emeğini pazarlayarak sermayeye bedava iş gücü olanağı sunuyor. Yalnızca sermayenin ekmeğine yağ süren ve çocuklar üzerinden işleyen emek sömürsü düzeni sağlık ve can güvenliği de gözetilmeden devlet eliyle yeniden inşa ediliyor. Bu bağlamda çocuk işçi ölümlerini "kaza" olarak

adlandırılması kabul edilemez. Okul-sektör, daha doğrusu devlet-sermaye ittifakının "çıraklık" eğitimi adı altında meşrulaştırdığı tabiri caizse kurda kuzu teslim eden bu uygulamalar, yoksul ve dezavantajlı çocukları niteliksiz bir eğitimden geçirerek alt metinde tek çarenin erken yaşta çalışmak ve para kazanmak olduğu vurgusunu yapıyor. Yoksulluğa terk edilerek eğitim hakkı gasp edilen ve eve eklemek götürmek zorunda bırakılan çocuklar, devlet tarafından kaderine terk ediliyor. Sermayenin işlettiği kar çarkı içinde hiçbir güvence olmadan hayata tutunmaya çalışan çocukların bir "uzuv kaybı" olmadığı sürece yaşadıkları yaralanmalar

kaza olarak bile değerlendirilmiyor! Çocuk emeği, ekonominin bir parçası gibi görülüyor ve çocuk işçiliği toplumsal olarak da normalleştiriliyor. Çocuk işçiliğini yasaklamak ve çocukların örgün eğitim içinde kalmalarını sağlayacak eşitlikçi ve nitelikli politikalar uygulamak yerine, halk çocuklarının göz göre göre ölüme göndermesine sebep olan yoksulluğa karşı sermaye iktidarını kollayarak çanak tutan devlet politikalarının düpedüz cinayet işlediği açıktır.

Okulda olması gereken çocukları sermayenin kucağına bırakıp ölüme başkaldırıyoruz! Hayatı çalınan her çocuğun hesabını soracağız! Gençlik susmaz, gençlik unutmaz!

Beytepe'den Beyazıt'a birlikte mücadeleye

19 Mart direnişiyi

büyüyen öğrenci dayanışması, yıllardır kampüslerde palazlandırılan faşist çetelerin hedefi haline geldi. Hacet-tepe'deki palalı saldırı, üniversitelerde "güvenlik" adı altında kurulan sahte huzurun aslında kimin çıkarına, hangi güçlerce korunduğunu bir kez daha ortaya koydu.

Yüzleri maskeli, ellerinde pala ve döner bıçaklarıyla kampüse giren faşist çetelerin sıra arkadaşlarımıza saldırması; güvenliğin ve polisin

saldırganları değil öğrencileri hedef alması, hastane önündeki dayanışma eylemine bile müdahale edilmesi... Bu tablo, tek adam rejiminin

üniversiteler üzerindeki politikasının açık bir göstergesidir. Polis ve ÖGB koruması altında serbestçe dolaşan bu çetelere göz yuman üniversite yönetimine karşı, öğrenci hareketi baskıya boyun eğmeden mücadelesini sürdürüyor. Devlet destekli faşist çetelerin saldırılarına karşı üniversite öğrencileri İstanbul'da, Beyazıt'ta bir araya

geldi. "Faşist çeteler susacak, öğrenciler konuşacak!" sloganlarının yükseldiği eylemde, dayanışma çağrısı Beytepe kampüsündeki direnişe ulaştı. Faşizme, tacize, çetelere ve baskılara karşı durmak bir tür "sağ-sol çatışması" olarak okunmamalıdır. Bu mücadele, kampüsleri yaşam alanı yapanların, emeğin ve özgürlüğün savunusudur.

Barikat var, güvenlik yok

Erciyes Üniversitesi öğrencisi 39 yaşında ve 3 çocuk annesi Meliha Keskin, kampüs içinde boşandığı eşi Ferhat K. tarafından

pompalı tüfikle katledildi. Üniversite yönetiminin öğrencilere attığı mesajdaki "Olay kampüsümüzün genel güvenliğini

etkilememektedir. Üniversitemiz tüm güvenlik önlemlerini titizlikle almıştır. Eğitim-öğretim faaliyetlerimiz planlandığı şekilde aksamadan devam etmektedir" şeklinde ifadeleri, güvenliği değil, imajı koruma telaşını gösteriyor. Soruyoruz! Her 8 Mart'ta hayatta kalmak istediğimizi haykırırken

önümüze barikatlar yığan polisler ve kampüslerde hak arayışındaki öğrencilerin karşısına dikilen ÖGB'ler, üniversite içinde bir kadın pompalı tüfikle öldürülürken neredeydi? İstanbul Sözleşmesi'nin feshedilmesi ve "aile yılı" safsatısıyla kadını ataerkin şiddetine terk eden AKP iktidarının poli-

tikaları sokakta, evde, kampüste işlenen her kadın cinayetinin başlıca failidir! Barikatlarınız, iyi hal indirimleriniz, bakanlarınızın kol kola girdiği "arkası sağlam" dalkavuklarınız, cinsiyetçi yargı paketleriniz, şiddet tekeliniz yenilecek! Ataerkiniz yıkılacak, bu düzeni değiştireceğiz!

Sermayenin kriz yönetim biçimi faşizm

Faşizm genelde “geçmiş, ulusun eski ihtişamını yeniden canlandırmak isteyen” bir hareketmiş gibi anlatılır. Oysa bu kavram, modern kapitalizmin derinleşen krizlerini ve iktidarın sarsılan hegemonyasını aşmak için kullanılan bir araçtır. Sermaye sınıfı ne zaman egemenliğini yitirme korkusu yaşasa, faşizm yeniden sahneye çıkar. Bu yönüyle faşizm, kapitalist düzenin kriz dönemlerinde kendini yeniden üretmek için başvurduğu zor, şiddet ve ideolojik manipölasyon rejimidir. Terör, sansür, polis devleti, militarizm ve ırkçılık ise bu rejimin temel araçlarıdır. Bugün dünyanın

dört bir yanında bu kuramsal çerçevenin somut örneklerine şahit oluyoruz: Arjantin’de Milei, İtalya’da Meloni, Macaristan’da Orban, ABD’de Trump, Hindistan’da Modi, İsrail’de Netanyahu, Türkiye’de Erdoğan... Hepsi sermayenin çıkarlarını korumak için halkı birbir-

ine düşürmeyi, öfkeyi yukarıya değil birbirine yönlendirmeyi siyasi bir strateji olarak benimseyen figürlerdir. 1930’larda Hitler ve Mussolini’yi nasıl büyük sermaye finanse ettiyse, bugünün faşist liderleri de aynı çıkar ortaklığının ürünüdür. Neo-liberal düzenin krizleri

derinleştikçe, patronların imdadına yine faşizm yetişir. Bu nedenle faşizm, “geçmişe özlem”, “ulusal gurur” ya da “milletin birliği” gibi süslü sözlerle pazarlanan bir nostalji değil, kapitalizmin sürdürülebilirliğini sağlamak için başvurulan siyasal bir stratejidir. Onu yal-

nızca tarihsel bir sapma değil, sermayenin kriz dönemlerinde kendini koruma refleksi olarak okumak gerekir. Çünkü faşizm, kapitalizmin en gericici biçimi olduğu kadar, onun kriz yönetim biçimidir — sermayenin iktidarını zorla ayakta tutma sanatıdır.

? Biz kimiz

Bilimsel Düşünce Kulübü, bilimi yalnızca laboratuvarlara hapsedemeyen; yöntemini, eleştirel aklını ve toplumsal etkisini merkeze alan bir buluşma zemini. Siyasetten ekonomiye, kültürden kampüs yaşamına kadar her alanda soru sormayı, tartışmayı, kanıtı ve kamusalılığı savunuyoruz. Dogmaya, otosansüre ve akademinin dar koridorlarına sığmayan, özerk ve çoğulcu bir üniversite iklimi için yan yana geliyoruz.

Bu bağlamda kulübün üretim alanı olan Ünlem; gençlerin yaşadığı sorunları ele alan, güncel politik gelişmeleri tartışan ve birikimlerini sunabilecekleri bir dergidir.

Etkinliklerimizi buradan veya sosyal medya hesaplarımızdan takip edebilir, bizimle tartışabilir ve *Ünlem*'de yazabilirsin.

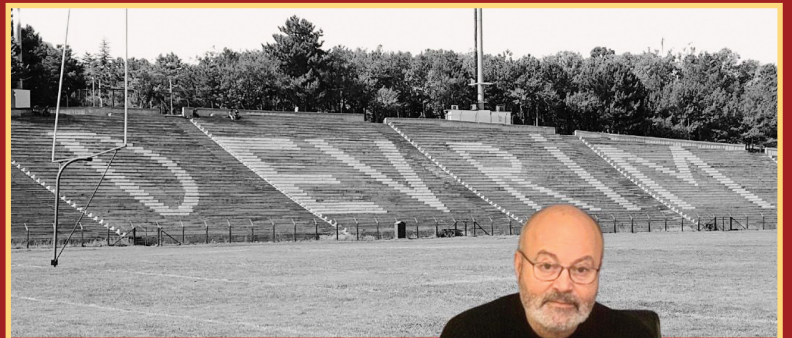
Etkinlik notları

Geçtiğimiz hafta Bilimsel Düşünce Kulübü olarak BirGün gazetesi yazarları Timur Soykan ve Melissa Ay'ı, "Dezenformasyon Çağında Medya" başlıklı söyleşimizde ağırladık. Gerçeklerin çarpıtıldığı bir dönemde, gazetecilerin sorumluluğunu, yalanın iktidarla kurduğu bağı ve doğru haberliliğin bedellerini tartışarak ülke gündemini değerlendirdik.

Söyleşide adı sıkça geçen, okulumuzun mezunu gazeteci Furkan Karabay bugün hâlâ haksız ve hukuksuz şekilde tutsak tutuluyor. Sosyal medya paylaşımları ve hazırladığı bir YouTube videosu bahane edilerek "Cumhurbaşkanına hakaret" suçlamasıyla 6 yıldan 15 yıla kadar hapis istemiyle yargılanıyor. Basın özgürlüğü için verdiği mücadelede onun yanındayız. Etkinlikte Furkan'a mektup yazmak için bir dayanışma masası açtık ve mektupların gönderimini biz üstlendik.

Gelecek etkinlikler

Bülent Forta

Bir sonraki etkinliğimiz ise 30 Ekim Perşembe, saat 18.00'de, H401'de gerçekleşecek. Bülent Forta ile "Geçmişten Günümüze Türkiye'de Üniversiteler" başlıklı buluşmamızda bir araya geleceğiz. Bu etkinlikte de Furkan için yeniden mektup masası kuracağız. Hepinizi bekliyoruz.